

смърри, но щомъ разтвори устни, сърдцето ѝ се сви и тя само сложи грижовно ржка на щеркино рамо.

Чакъ тогава Ана повдигна глава и сепнато промълви: — какъ ме уплаши! — Ти не мислишъ, че ще настинешъ! — като да се извиняваше майката.

Баримъ шалче да си бѣше метнала. И като сне кожухчето отъ гърба си, наметна чедото си.

Ана се усѣти какво направи майка ѝ и още гледаше къмъ гората.

Старата жена постоя малко права, надникна къмъ съсѣднитѣ прозорци, да види да ли има нѣкой и като въздъхна, седна до чедото си. Ней се искаше да поразпита Ана, да ѝ каже нѣщо, ала Ана все още гледаше настрана и тя незнаеше какъ да подхване.

— Слушай, Анке, — започна нерѣшително майката. Не ми се харесвашъ тѣй.

Ана срѣщна погледа на майка си и нищо не продума. — Не ме гледай тѣй, — се сърдѣше майката. Не е хубаво туй отъ тебе! Ти си женена веки! Да се върни Добри . . . Да те види каквото си посърнала . . .

— Не ми поменувай името му, — прицѣди прѣзъ жби Ана и млъкна съ наведена глава.

Настана кжсо млчание.

Старата жена кпюмна недоволно глава и съ въздишка додаде: — като казаха лѣтовище, лѣтовище, че . . . и съ кръстосани на поясъ ржцѣ се спрѣ до Ана.

И, двѣтѣ, загледани прѣдъ себе си, сѣкашъ не смѣяха да вдигнатъ очи, да не срѣщнатъ погледи.

Дълго мълчаха вглжбени въ себе си тѣ.

И когато подъ чердака се разнесоха стжпки, старата жена погледна къмъ двора и нездържано проговори:

— Прибирай се, че оня . . . пакъ ще се спрѣ и ще говори до срѣднощъ. Хайде!

Ана само я изгледа, но неотвърна.

— Хайде, Ано! — повѣлѣ майката. И нездържано погледваше къмъ стълбата.

Ала Ана вмѣсто да отговори, щомъ чу, че стжпки тѣ приближаватъ. скочи и се надвѣси надъ тарпозана.

— А, добъръ вечеръ, добъръ вечеръ! — поздрави отъ долѣ мекъ мжжки гласъ.

Майката изгледа укорно дъщеря си и, влизайки въ стаята, тласна недоволна вратитѣ слѣдъ себе си.